మబ్బు విడిచింది

స్వాతీకుసుమకుమారి

విజయవాడ ప్లాట్‌ఫారం హడావిడిగా ఉంది. విభిన్న సంస్కృతుల మనుష్యులతో అంతటా కోలాహలం, ఆరాటం, ఉరుకులూ పరుగులూనూ.

ఈస్ట్‌కోస్ట్ రెండున్నర గంటలు లేటంటే ముందు హడలిపోయారు కాని ప్లాట్‌ఫారం మీద జనాన్ని చూస్తుంటే టైము తెలియకుండానే గడిచిపోతుంది.

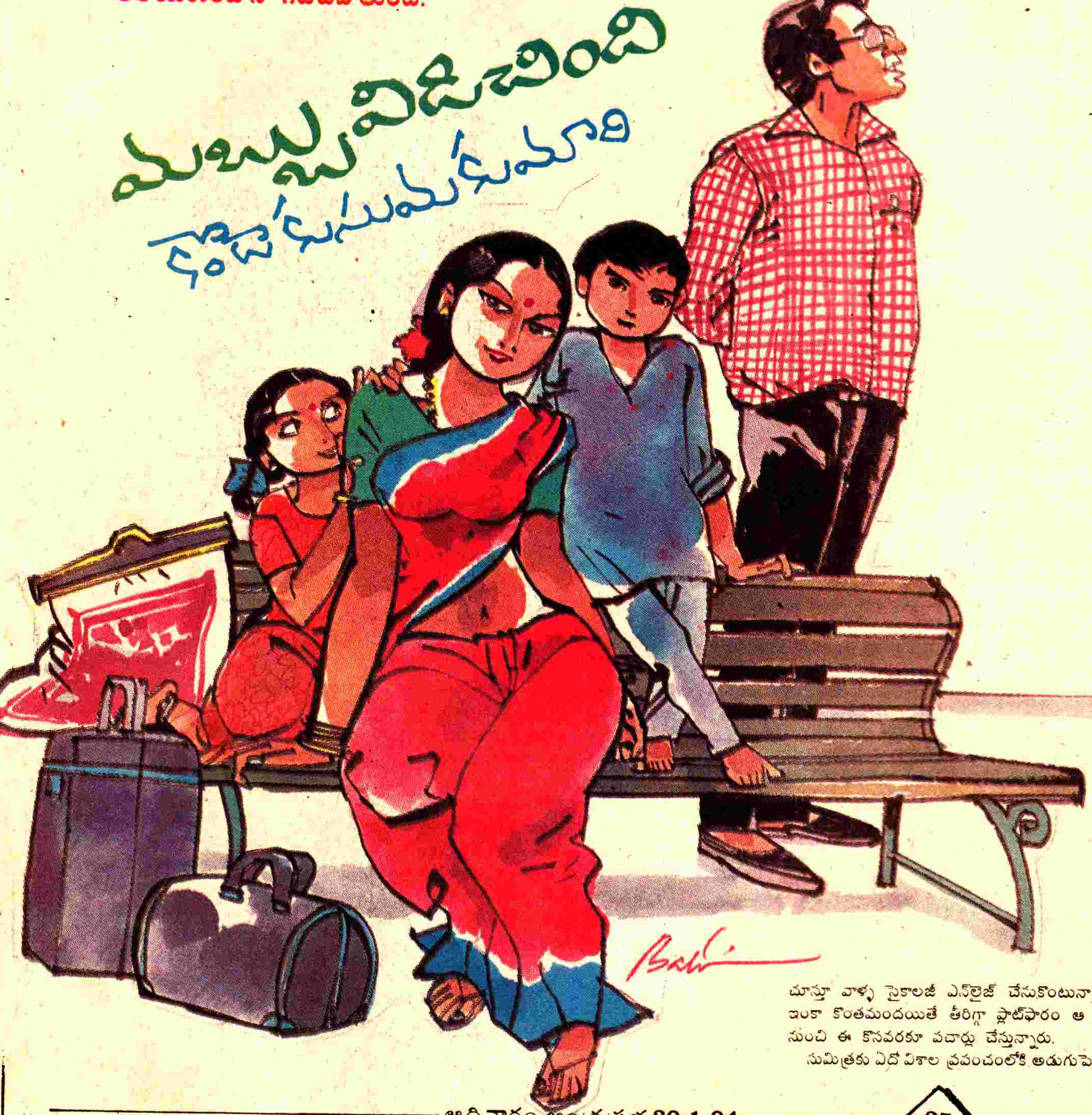

కొంతమంది క్లోజ్‌డ్ సర్క్యూట్ టీవీల ముందు కాలక్షేపం చేస్తుంటే, మరికొంతమంది సిమెంట్ బెంచీల మీద కూర్చొని వచ్చే పోయేవాళ్ళ మేనరిజమ్స్ చూస్తూ వాళ్ళ సైకాలజీ ఎన్‌లైజ్ చేసుకొంటున్నారు. ఇంకా కొంతమందయితే తీరిగ్గా ప్లాట్‌ఫారం ఆ కొస నుంచి ఈ కొసవరకూ పచార్లు చేస్తున్నారు.

సుమిత్రకు ఏదో విశాల ప్రపంచంలోకి అడుగుపెట్టిన

ట్లు అనిపిస్తుంది. రెక్కలొచ్చి ఎగురుతున్న అనుభూతి కలుగుతుంది.

జీవితం ఎంతో అందంగా, ఆనందంగా కనిపిస్తుంటే, పిల్లల ఆటల్ని మురిపెంగా చూస్తూ కూర్చున్న భర్తకు ఇంకొంచెం దగ్గరగా జరిగి "ఇంత తొందరగా మనకు ట్రాన్స్‌ఫర్ రావడం ఓ కలలా అనిస్తుందండీ!" అంది ఉప్పొంగుతున్న సంతోషంతో.

రామకృష్ణ నవ్వాడు. "దానికోసం ఎంత ఖర్చు పెట్టానో, శ్రమ పడ్డానో తెలుసుగా?"

"అయితేనేం! అనుకొన్నది సాధించేం. ఇక పిల్లలు కొత్త వాతావరణానికి అలవాటు పడితే చాలు. అన్ని విధాల మనం అక్కడే సెటిలయిపోవచ్చును.

"వాళ్ళదేముంది సుమిత్రా! నాలుగు రోజులు కొత్తగా అనిపిస్తుంది కాని తర్వాత వాళ్ళే అలవాటు పడతారు. కాన్వెంటులో సీట్లు కూడా దొరికాయి. ఇక చదువు గురించి ప్రోబ్లం లేదు. ఫ్యూను మంచి ఇల్లు చూసిపెట్టాడు. నీకు బాగా నచ్చటమే కాదు చుట్టుపక్కన వాళ్ళతో మంచి కంపెనీ కూడా ఉంటుంది."

ఆడుకొంటున్న హనీ, నానీలను చూస్తూ "మనదేముంది కాని పిల్లల భవిష్యత్తు గురించే ఆలోచనంతా. ఇకనుండి వాళ్ళ చదువుల కోసం, వాళ్ళ ఉన్నతికోసం మనం జాగ్రత్త పడాలండీ" అంది.

"అందుకే కదా ఈ ట్రాన్స్‌ఫర్! ఇక మన ఆలోచనలన్నీ పిల్లల గురించే. ఇప్పుడు నిశ్చింతగా జీవితంలో కొంత వాళ్ళ పేర డిపాజిట్ చేస్తాను" అంటూ వాళ్ళ అందమైన భవిష్యత్తు గురించి ముచ్చట్లాడుకొంటూ ఉండగానే హనీ, నానీ పరుగున వచ్చారు.

ఎంతకీ ట్రెయిన్ రాకపోవడం విసుగ్గా ఉంది వాళ్ళకు.

"అబ్బా! ఎంతసేపు డాడీ ఇక్కడ ఉండటం?" నానీ చిరాగ్గా అన్నాడు.

సుమిత్ర వాడిని ఒళ్ళోకి తీసుకొని "ఇంకెంతసేపు? ఓ అరగంటే! తర్వాత ట్రెయిన్ ఎక్కి ఎంచగ్గా మనం కొత్త ఊరు, కొత్త ఇంటికి వెళ్ళిపోతాం! ఎంత బావుంటుందో అక్కడ!" మురిపిస్తున్నట్లు అంది.

హనీ తండ్రి ఒళ్ళో వాలి "ఇక్కడేం బాగాలేదు డాడీ! ఇంటికెళ్ళిపోదాం. తాతయ్య నిన్న కొత్త కథ చెబుతానన్నాడు" అంది.

"మీ మమ్మీ బోలెడన్ని కథలు చెబుతుంది రోజా!"

"నాకు కథలేం వద్దు. బాబాయి కావాలి. బాబాయి చాకెట్లిస్తాడు. పార్కుకి తీసుకెళతాడు. వెళ్ళిపోదాం మమ్మీ" కాళ్ళూ, చేతులూ కొట్టుకొంటూ మారాం చేస్తూ అన్నాడు.

"డాడీ కావలసినన్ని చాక్లెట్లు కొనిస్తారు. అవునూ, నీకు పెద్ద గన్ కొనిస్తానని డాడీ మొన్న చెప్పారు కదూ! అడగవేం?" మరిపిస్తూ అంది.

నానీ కళ్ళు మెరిశాయి. ఒక్కసారి తండ్రి ఒళ్ళోకి దూకి "అవును డాడీ! మొన్న గన్ కొంటానన్నారు మీరు. కొనండి" అన్నాడు.

"ఓ.కె. అలాగే ముందు మనం ఊరెళ్ళగానే నానీకి గన్, హనీ కి పెద్ద బేబీ బొమ్మ కొనాలి. మాటిచ్చాక తప్పదు కదా? సుమిత్రా! ట్రెయిన్ దిగగానే నువ్వు ఈ విషయం నాకు గుర్తు చెయ్యాలి".

"గుర్తు చెయ్యడం కాదు. మీరు కొనక పోతే ముందు నేను ఊరు కోను తెలుసా" నవ్వుతూ హెచ్చరించింది.

ఆ మాటతో నానీ హనీలకు ఒక్కసారిగా సంతోషం

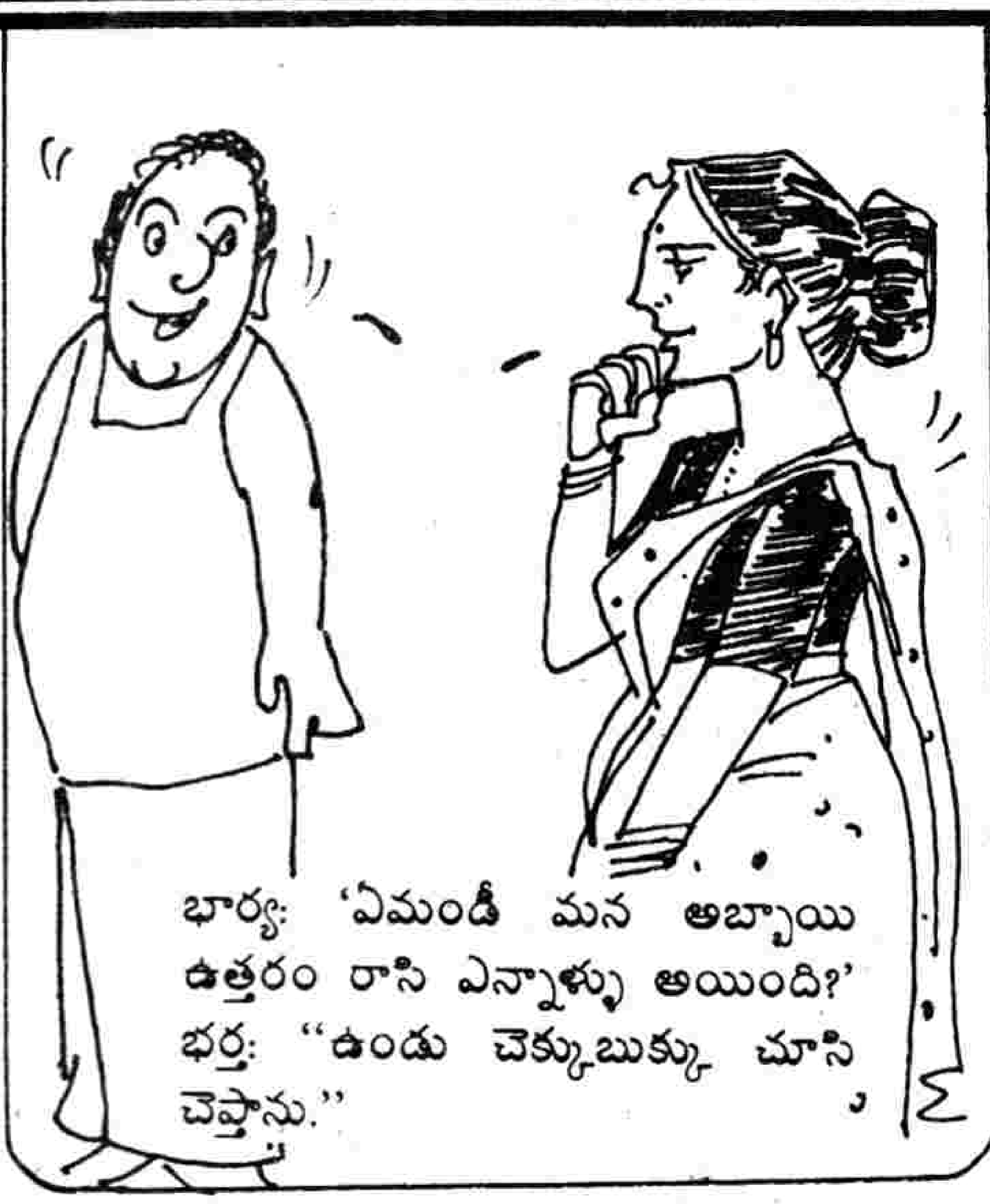

ఉత్సాహం కలగడంతో చెంగున దూకి ప్లాట్‌ఫారమ్ మీద పరుగులు పెడుతూ మళ్ళీ ఆటల్లో పడ్డారు.

వాళ్ళను చూస్తూ ఇద్దరూ మురిపెంగా నవ్వుకొన్నారు.

"పిల్లలదేముంది? మరిపిస్తే ఏదైనా క్షణాల్లో మరచిపోతారు. ఇక్కడ మనుష్యుల్ని వాతావరణాన్ని నాలుగు రోజుల్లో మరచిపోరూ?"

"ఎటొచ్చీ మీకే బెంగ అంటారా?" ఓరగా చూస్తూ అంది.

"అబ్బే అదేం లేదు. ఇప్పుడు నేను ఇద్దరి బిడ్డల తండ్రిని- పైగా వాళ్ళ భవిష్యత్తును తీర్చిదిద్ద వలసిన బాధ్యత గల తండ్రిని" అన్నాడు స్థిరంగా.

దూరంగా కనిపిస్తున్న కొండనీ, కొండ మీద ఇళ్లనీ చూస్తూ సుమిత్ర నిదానంగా అంది. "నాకు మాత్రం మనం కూడా ఆనందంగా బతకాలనీ, మనం మన సుఖం గురించి కూడా ఆలోచించుకోవాలని ఉంది. ఎందుకంటే ఎల్లకాలం ఇలాగే ఉండం కదా! వయసూ, వయసుతోపాటు బాధ్యతలూ పెరిగినపుడు ఎలాగూ మన గురించి మనం ఆలోచించుకోలేం".

చిరునవ్వుతో ఆమె వైపు చూస్తూ "నిజం సుమిత్రా అందంగా జీవించడం, ఆనందంగా బతకడం ఎలా అన్నది నీ నుండే నేను నేర్చుకొన్నాను. అందుకేగా ఈ ప్రయాణం" అన్నాడు ఎంతో తృప్తిగా.

సుమిత్రకు జీవితం సప్తవర్ణాల హరివిల్లులా అనిపిస్తుంది.

భవిష్యత్తు గురించి రంగుల కలలు కంటూ ఉండగానే ఎక్కడి నుంచో గాలి దుమారంలా పది పన్నెండు మంది పిల్లలు పరుగున ప్లాట్‌ఫారం మ్మీద కొచ్చారు.

దుమ్ముకొట్టుకుపోయిన ఒంటి మీద చిరిగిపేలికలైన చొక్కానో, నిక్కరో తప్ప రెండూ ఏ ఒక్కళ్లకూ లేవు. చింపిరి జుట్టు మురికి ఒళ్ళుతో వికారంగా ఉన్న వాళ్ళను చూసి హనీ, నానీ రివ్వున వెనక్కి వచ్చి వింతగా చూస్తుండిపోయారు.

అంత పది పన్నెండేళ్ళ లోపు పిల్లలే కాని ఒకరిద్దరి చేతుల్లో సిగరెట్టు పీకలు కూడా ఉన్నాయి. వాళ్ళ నోటి నుండి బూతుపదాలు సునాయాసంగా దొర్లిపోతున్నాయి.

రామకృష్ణ చిరాకు పడ్డాడు. "ఏం పిల్లలో చూడు! వేలెడంత లేరు. ఎన్ని అలవాట్లో?"

సుమిత్రకు కూడా వాళ్ళను చూస్తుంటే కంపరంగా అనిపించింది. "వీళ్ళనని ఏం లాభం? కని పారేసిన తల్లిదండ్రులననాలి. వీళ్ళు రేపు ఎటువంటి వ్యక్తులుగా తయారవుతారో తలుచుకొంటేనే భయం వేస్తుంది"

గోలగా అరుస్తూ రివ్వున పరుగులు తీస్తున్న వాళ్ళను కానిస్టేబుల్ లాఠీతో అదిరించినా బెదిరిపోకుండా లాఠీ దెబ్బకు అందకుండా కేరింతలు కొడుతూ అటునిటూ పరుగెడుతున్నారు.

ఇంతలో ఏదో ట్రెయిన్ రావడంతో జనంలో కలిసిపోయారు.

ఏవగింపుతో వాళ్ళనీ, వాళ్ళని కన్న వాళ్ళనీ విమర్శించుకొంటూ ఉండిపోయారు సుమిత్రా. రామకృష్ణ.

హనీనానీ మధ్య మధ్య మారాం చేస్తున్నారు తాతయ్య, కావాలి, నానమ్మ కావాలి' అంటూ.

"శెలవు లిచ్చాక మళ్ళీ వస్తాం ఇప్పుడు కాదమ్మా!" అంటూ సముదాయిస్తున్నారు.

"ఇక్కడైతే రోజా బాబాయి బడికి తీసుకెళతాడు. తాతయ్య ఇంటికి తీసుకొస్తాడు. ఇక్కడే ఉంటాం డాడీ! మేం అక్కడకురాం".

"తప్పమ్మా హనీ మనం వెళ్ళే ఊరులో కాన్వెంటులో చాలా బాగుంటుంది. బాగా చదువు చెబుతారు. ఇల్లు కూడా పెద్దది".

"అయితే తాతయ్యనూ అందరినీ తీసుకెళదాం" వాళ్ళ ప్రశ్నలకి ఓపిగ్గా సమాధానం ఇస్తున్నారు ఇద్దరూ.

"వాళ్ళు అంత దూరం రాలేరమ్మా! అయినా తాతయ్యకు ఇక్కడ ఇల్లు ఉంది కదా! ఇల్లొదిలేసి ఎలా వస్తారు?

"మనం రావడంలే!" హనీ అడిగింది.

"డాడీ కంటె ట్రాన్స్‌ఫరయింది కాబట్టి వస్తున్నాం".

"మరి తాతయ్యకు టాన్స్‌వర్ ఎప్పుడొస్తుంది?"

నవ్వొచ్చింది. "తాతయ్యకు ఉద్యోగం లేదుగా! ట్రాన్స్‌ఫర్ రాదు. అందుకని ఎప్పుడూ అక్కడే ఉండిపోవాలి." చెప్పింది మిత్ర.

హనీ ఆలోచనలో పడింది - "అయితే తాతయ్యకు డబ్బులెట్లా వస్తాయి డాడీ!"

"ష్" అంటూ ఓసారి ఊపిరి పీల్చుకొని చెప్పాడు రామకృష్ణ "తాతయ్యకు పొలం ఉంది కదా? పంటొచ్చినప్పుడల్లా అమ్మితే డబ్బులొస్తాయి. సరే, ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోతుంది చూడు." ధోరణి మళ్ళించాలనుకొంటూ మాట మార్చాడు.

ట్రెయిన్ వెళ్ళిపోవడంతో ప్లాట్‌ఫారం మీద జనం మళ్ళీ పలచబడ్డారు.

అంతకుముందు ఆటలాడిన పిల్లలంతా పట్టాల పక్కన పడి ఉన్న చిత్తుకాగితాలు, కవర్లు, పేపరు కప్పుల్లాంటివి ఏరి ఓ గోతంలో వేసుకొని ప్లాట్‌ఫారమ్ ఎక్కారు. ఆ గోతాల్ని ఇనుప ఫెన్సింగు కవతలపెట్టుకొని కేరింతలు కొడుతూ మళ్ళీ ఆటల్లో పడ్డారు.

వాళ్ళందరిలో చిన్నగా కనిపిస్తున్న ఏడెనిమిదేళ్ళ పిల్లాడు చేతిలో ఓ పెద్ద పొట్లాంతో ఉత్సాహంగా వచ్చి అక్కడున్న సిమెంటు చప్టామీద కూర్చొని గబగబా పొట్లాం విప్పాడు.

దాన్నిండా పులిహోర!

వాడి మొహం ఆనందంతో వెలిగిపోయింది. వాడింకా చెయ్యయినా పెట్టకుముందే బిలబిల్లాడుతూ మిగిలిన పిల్లలు చుట్టుముట్టారు.

"రేయ్ నాకు పెట్టవురా!"

"ఒరేయ్ నాగూ! నాకూ!"

"నాగన్నా! నాకేదిరా!"

కాకుల్లా గోలగా అరుస్తూ వాడి ప్రమేయం లేకుండానే మురికి చేతులతో గబగబా తలోముద్దా తీసుకొని నోట్లో పెట్టుకొన్నారు.

పొట్లాం తెచ్చుకొన్న బుడతడు కూడా కలబడి కష్టంమీద ఓ ముద్ద తీసుకోగలిగాడు.

క్షణంలో మొహాల్లో విజయగర్వంతో కూడిన సంతోషం వెల్లివిరిసింది. చిన్నపిల్లాడు కూడా అందరి ఆనందం చూసి తనూ ఆనందపడిపోతున్నాడు. ఎంగిలిచెయ్యి నిక్కరుకు తుడుచుకొంటూ ఏదో పెన్నిధి తెచ్చి అందరికీ ఇచ్చినంత గర్వంగా చూస్తూ నవ్వుతున్నాడు.

"ఒరేయ్ నాగూ! ఈసారి నాకు దొరికినప్పుడు నీకిస్తాలేరా!" ఒకడన్నాడు వాడి భుజంమీద చెయ్యి వేస్తూ.

"ఇదిగో, ఇప్పుడొచ్చే బండికి ఏది దొరికినా నీకేరా!" మరొకడు.

"నాగూ! ఈ పావలా కొనుక్కోరా! నీకేం మిగల్లేదుగా?" ఇంకొకడు.

అందరూ భుజాలమీద చేతులు వేసుకొని ఉల్లాసంగా మాట్లాడుకొంటూ నడుస్తుంటే తదేకంగా చూస్తున్న రామకృష్ణ గుండె కలుక్కుమన్నట్లనిపించింది.

వాళ్ళ వదనాల్లో విరిసే సంతోషం చూస్తుంటే మనసులో ఏదో తెలుస్తున్నట్లుగా ఉంది.

ఎవరి పిల్లలయితేనేమి? ఎలా పెరిగితేనేమి? వాళ్ళందరి మధ్య పెనవేసుకొన్న అనురాగం, ఆప్యాయత ఎంత అపురూపమైనవి!

మొదట తన ట్రాన్స్‌ఫర్ విషయం తెలియగానే తండ్రి దిగాలుగా "నువ్వొక చెయ్యి వెయ్యిబట్టి ఈ

'మా ఆవిడ కంట్లో నలుసుపడి డాక్టర్ దగ్గరకు వెళ్ళి పది రూపాయలు ఖర్చు చేసింది.'

'నీవు అదృష్టవంతుడివిరా! మా ఆవిడ కంట్లో చీరపడింది. దాంతో నాకు అయిదువందలు ఖర్చుపడింది.'

సంసారాన్ని ఎలాగో ఈడ్చుకొస్తున్నాను. ఇప్పుడు నువ్వెళ్ళిపోతే నా ఒక్కడివల్లా ఏమవుతుంది రామం!" అన్నప్పుడు తను చిరాకుపడ్డాడు.

"అలా అని ఎన్నాళ్ళు ఎదుగూబొదుగూ లేకుండా ఉండిపోవడం. నా పిల్లల భవిష్యత్తు గురించి కూడా ఆలోచించుకోవాలి. అయినా ట్రాన్స్‌ఫర్ వచ్చినప్పుడు వెళ్ళక తప్పదు కదా!"

ఇప్పుడు ఆ మాట గుర్తుకు రావడంతో కుంచించుకుపోయాడు. తన పిల్లలొక్కళ్ళే తనకు కావలసిన వాళ్ళు. తల్లీ, తండ్రీ, తమ్ముడూ, చెల్లీ తనకు కావలసిన వాళ్ళు కాదా? తమ్ముడి ఉద్యోగం, చెల్లి పెళ్ళి పట్ల తనకు బాధ్యత లేదా? ఇవన్నీ మీద పడతాయని కదూ తనూ, సుమిత్ర ఆలోచించుకొని దూరానికి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించుకొంది.

తన వాళ్ళు కాకపోయినా తలోపిడికెడు మెతుకులు పంచుకొని ఆనందంతో ఎగసిపడుతున్నారు పసివాళ్ళు.

తనవాళ్ళు అనుకొన్న వాళ్ళని ఖర్మానికి వదిలేసి తన సుఖం, తన పిల్లల భవిష్యత్తు కోసం దూరానికి వెళ్ళిపోతున్నాడు తను.

ఈ పిల్లల ఔన్నత్యం ముందు తనెంత?

వీళ్ళలా మనమంతా ఒకటి అనుకొని బతకడంలోని ఆనందాన్ని అనుభవించటానికి, ఆస్వాదించటానికి తనింకా చాలా ఎదగాలి. వీళ్ళను చూసేక అయినా ఎదగటానికి ప్రయత్నించాలి.

సుమిత్ర వైపు చూశాడు.

అప్పటికే సుమిత్ర మొహం చిన్నబోయి ఉంది. తప్పు చేసిన దానికా అతడి కళ్ళల్లోకి చూడలేక తల దించుకొంది.

"సుమిత్రా" గొంతు పెగల్చుకొన్నాడు.

"ఇంకేం చెప్పకండి. మనం మనవాళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళిపోదాం. మీకు ట్రాన్స్‌ఫర్ కావడం ఆలస్యమైనా మమ్మల్ని ఇక్కడే ఉండనివ్వండి. ఉన్నంతలో అందరం ఆనందంగా బతకటానికి ప్రయత్నిద్దాం. ఒక కుటుంబంలో వాళ్ళమే కలసి బతకలేకపోతే సామరస్యానికి అర్థమే లేకుండా పోతుంది. పైగా పసివాళ్ళ మనసుల్ని స్వచ్ఛంగా ఎదగనీయకుండా పెద్దలే కలుషితం చేస్తుంటారని ఇప్పుడర్థం అవుతుంది నాకు" అంటూ పిల్లల్ని దగ్గరకు తీసుకొని "మనం నానమ్మ తాతయ్యల దగ్గరకు వెళ్ళిపోతున్నాం" అంది.

ఒక్కసారిగా వాళ్ళ మొహాలు పువ్వుల్లా విరగబూశాయి. ★

మెదడు కణాల మీద ఆల్కహాల్ ప్రభావం

ఎక్కువ కాలంపాటు, ఎక్కువ పరిమాణంలో మద్యం సేవించే వారిని తాగుబోతులు లేదా ఆల్కహాలిక్స్ అంటారు. వీరికి సాధారణంగా వెర్నిక్స్ ఎన్‌సెఫలోపతి అనే వ్యాధి వస్తుంది. వాళ్ళు సంయమనం లేకపోవడం, దేనిలోను ఆసక్తి లేకపోవడం, విముఖతవంటి లక్షణాలు ప్రదర్శిస్తారు. వీటికి సరైన చికిత్స చేయకపోతే మరణానికి దారి తీయవచ్చు. ఈ జబ్బుకి కారణం థయమిన్ లేదా విటమిన్ బి లోపం. వీరికి ఈ విటమిన్ సిరల ద్వారా ఎక్కిస్తే [అధిక మోతాదుల్లో] రోగులు కోలుకుంటారు. అయితే ఇంకా చాలా మందికి మెదడు దెబ్బతినే వుంటుంది. కనక మెదడు కణాల మీద ఆల్కహాల్ ప్రత్యక్ష ప్రభావం ఎలా వుంటుంది? అనే విషయం గురించి డెన్మార్క్‌లోని అర్హస్ యూనివర్సిటీకి చెందిన శాస్త్రవేత్తలు ఇటీవల పరిశోధన జరిపి కొన్ని ఆసక్తికరమైన విషయాలు తెలిపారు.

సాధారణంగా ఆల్కహాలిక్స్‌లో జ్ఞాపక శక్తి లోపం కనిపిస్తుంది. దీనికి కారణం మెదడు కణాల సంఖ్య క్షీణించడమా అనే సందేహం కలిగి, వీరు చనిపోయిన తాగుబోతుల మెదడులను పరీక్షించారు. మెదడులో నియోకార్టెక్స్ అనే భాగంలో మెదడు కణాల సంఖ్యలో ఆల్కహాలిక్స్‌కి, ఇతరులకి మధ్య ఏమీ వ్యత్యాసం కనిపించలేదు. నియో కార్టెక్స్ అనేది మెదడు బాహ్య వుపరితలాన్ని ఆవరించి వుండే పరవ.ఇది ప్రవర్తనను, ఆలోచనను నిర్దేశిస్తుంది.

ఆ తరువాత మెదడులో ఆర్కికార్టెక్స్ అనే భాగాన్ని పరీక్షించారు. ఇందులోనే హిప్పోకాంపస్ అనే భాగం వుంటుంది. ఇది జ్ఞాపక శక్తిలో ముఖ్య పాత్ర వహిస్తుంది. ఆల్కహాలిక్స్‌లో దీని ఘనపరిమాణానికి-బరువుకు మధ్య వుండే నిష్పత్తి మామూలువారిలో కన్నా సుమారు 30 శాతం తక్కువ ఉందని తెలిసింది. అంతే కాకుండా ఆర్కి కార్టెక్స్ లోని తెల్లని పదార్థం యొక్క ఘన పరిమాణం-బరువు నిష్పత్తి కూడా మామూలువారికన్నా సుమారు 11 శాతం తక్కువ వుంది.

మానవ మెదడులో బూడిద రంగు పదార్థం[గ్రే మేటర్], తెల్లని పదార్థం అనే రెండు రకాల కణ సముదాయాలుంటాయి. ఇవి రెండూ ఆర్కికార్టెక్స్‌లో వుంటాయి. తెల్లని పదార్థం కోపం, భయం, లైంగిక వాంఛ వంటి మౌలికమైన మెదడు చర్యల్లో పాత్ర వహిస్తుంది. కనక ఆల్కహాలిక్స్‌లో తెల్లని పదార్థం తగ్గిపోవడంవల్లనే జ్ఞాపక శక్తి కోల్పోవడంవంటి లక్షణాలు కనిపిస్తాయని పరిశోధకులు భావిస్తున్నారు.

అయితే మద్యపానంవల్ల మెదడుకు కలిగే హానిని తొలగించడం సాధ్యమా? నియోకార్టెక్స్‌లోని కణాలు నాశనం కావని తెలియడంవల్ల తాగుబోతుల మెదడుకు కలిగిన హానిని • తొలగించవచ్చనే ఆశాభావం పరిశోధకులు వ్యక్తంచేస్తున్నారు. ఘనపరిమాణం-బరువు నిష్పత్తి తగ్గినా ఆర్కికార్టెక్స్, తెల్లని పదార్థంలోని కణాలు చనిపోకుండా వుంటే దాని అర్థం ఏమిటి? అంటే మెదడు కణాల నుంచి పైకి పొడుచుకొని వచ్చే యాక్సాన్‌లు, డెండ్రైట్‌లు అనే పోచలవంటి నిర్మాణాలు నశిస్తాయని అనుకోవాలి. ఈ నిర్మాణాలు మెదడు కణాల మధ్య సంయోజకాలుగా పనిచేసి, సమాచార ప్రసారానికి దోహదం చేస్తాయి.

ఆల్కహాల్ అధిక మోతాదుల్లో ఇచ్చినప్పుడు మానవుల్లోను, జంతువుల్లోను కూడా యాక్సాన్‌లు, డెండ్రైట్‌లు క్షీణిస్తాయని పరిశోధనలలో వెల్లడయింది. అయితే ఆల్కహాల్ ఇవ్వడం మానేస్తే ఇవి కొంత కాలానికి తిరిగి పెరిగి, రోగి పూర్తిగా కోలుకుంటాడు. ఎందుకంటే మెదడు కణాలు సజీవంగా వుంటాయి. దీన్నిబట్టి ఆల్కహాలిక్స్ దీర్ఘకాలంపాటు మద్యం సేవించడం మానేస్తే నష్టపోయిన మెదడు చర్యను పూర్తిగా పునరుద్ధరించవచ్చని సూచన లభిస్తుంది. ఎందుకంటే మెదడు కణాల మధ్య సంధానాలు తిరిగి ఏర్పడతాయి కనక.

దీర్ఘకాలిక మద్యపానం చేయడంవల్ల కలిగే నాడీ సంబంధ పర్యవసానాలు కొన్నింటికి మెదడు కణాల మీద గాని, వాటి యాక్సన్‌లు, డెండ్రయిట్‌ల మీద గాని ఆల్కహాల్ ప్రత్యక్ష ప్రభావంతో సంబంధంలేదని అనిపిస్తుంది. ఏది ఏమైనప్పటికీ ఆల్కహాలిక్స్ తమ అలవాటు మానుకుంటే వారి మెదడు చర్యను పూర్తిగా కాని, కొంతగాని తిరిగి పొందవచ్చు. ఇదొక శుభవార్త.

-ఆర్.ఎల్.ఎన్.శాస్త్రి